

Hades veszélyes játszmába kezd.

az ISTENEK JÁTÉKA

Hades Saga 3.

„Hades és Persephone kémiaja szenzációs, a pikáns jelenetek pedig egyszerűen fenomenálisak!”

– *lauralovestoread, amazon.com*

fine 
selection

SCARLETT ST. CLAIR

SCARLETT ST. CLAIR

az
ISTENEK
JÁTÉKA

Hades Saga 3.

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Ezt a regényt az olvasóimnak ajánlom.

Ez a sorozat kész szappanopera.

Hálás vagyok, hogy itt vagytok.

„Mindent megszépít a biztos halál.”

– Homérosz: *Odüsszeia*¹

„(...) s mi szerelmesek egyre gyanakszunk.”

– Ovidius: *Átváltozások*²

„Bosszúm a bűnöm.”

– Ovidius: *Átváltozások*³

¹ Az eredeti angol idézet nem az *Odüsszeia*-ból van, hanem a *Trója* című filmből...

² Devecseri Gábor fordítása.

³ Ez az idézet sem szerepel Ovidius művében ebben a formában.



1. fejezet

Hades

Hades néhány lépésnyire állt az égő tanyaháztól.

Az épületnek már csak a váza maradt, halvány körvonala csupán egy egykori otthonnak, a lángok mégis vadul tomboltak, füsttel és pernyével töltve meg az éjszakát.

Hades lábánál egy öregember holtteste feküdt, a gazdáé, aki itt élt. Hátán golyó ütötte sebek éktelenkedtek. A lelke a közelben bolyongott, még nem tudta, hogy elhagyta a fizikai testét. Hades úgy vélte, továbbra is az esti tevékenységeit végzi. Nem szokatlan az ilyesmi, ha a halál hirtelen jön.

Az öreg pedig nem tudta, hogy meg fog halni.

Nem is tudhatta. Egyetlen bűne az volt, hogy megpillantotta az ophiotauruszt, azt a félig bika, félig kígyó szörnyet, amelyről a jóslat azt tartotta, az isteneket is képes megölni. Valaki tudomást szerzett erről, és hatósági személynek álcázva magát felkereste az öreget. Kikérdezte, majd amikor megkapta, amit akart, végzett vele.

Hades megérezte Thanatos mágiáját, ahogy az isten testet öltött mellette. Egy árnyékcsik volt csupán a sötétben. Sápadt haja és arca visszaverte a lángok táncoló fényét.

Egyikük sem szólalt meg – nem is volt rá szükség. Csak annyit tehettek, hogy átkísérik az öreg lelkét az Alvilágba. Ha egyszer letelepedik Asphodelben, idővel talán megmondhatja, ki volt a gyilkosa. De Hades tartott tőle, hogy addigra késő lesz. Az ophiotaurusz újra felbukkan majd valahol, és bárki vadászik is rá, nyomát egészen addig holttestek szegélyezik majd, amíg meg nem találják a szörnyeteget.

– Az ilyen halált gyászolom a legjobban – mondta a halál istene.

– A gyilkosságot? – kérdezte Hades.

– Nem volt sok hátra az életből, és még azt is elvették tőle.

Hades nem válaszolt, de egyetértett.

Ennek az embernek nem kellett volna meghalnia. Az egyetlen hasznos információ, amelyet az öreg adhatott, az volt, hogy az ophiotaurusz életben van, de voltak más módjai is a mendemonda ellenőrzésének. Olyanok, amikhez nem kellett volna megölni senkit.

Hades meg fogja találni a tettest, a büntetése pedig gyors és illelő lesz.

Tekintete a tűzről átvándorolt az öreg lelkére, aki eszelősen próbált bejutni az égő csűrbe – valószínűleg az állatokért –, de azok már nem voltak ott.

– Vezesd békességre! – mondta Hades.

Hosszú életének ezen szakaszán ritkán érzett már együtt a holtakkal, de ezekben a pillanatokban, amikor az emberi kegyetlenség meztelen valójában mutatkozott meg, a megváltás súlya is nehezebbnek tűnt.

Thanatos bólintott, kitérte a szárnyát, és elindult a lélek felé.

Hades elhagyta a helyszínt, és kísétált a tanya mögötti hatalmas mezőre, jó messzire a tűz fényétől.

Fent a csillagok olyan élesen ragyogtak, hogy árnyékot vetettek, de a havas fűszálak között az övé volt a legnagyobb.

Nyár létre dermesztő hideg volt, amely Demeternek, a betakarítás istennőjének köszönhető.

Nem voltak véletlenek.

Azon az éjjelen, amikor Hades hivatalosan is megkérte Persephone kezét, és ő igent mondott, kitört a vihar. Demeter így üzent hadat, és ezzel a fegyverrel próbálta elszakítani őket egymástól.

Ártalmatlannak tűnt – néhány jégcsepp volt csupán –, de valami sokkal sötétebbnek a kezdetét jelentette.

Emberek fognak meghalni. Idő kérdése csupán.

És ha eljön a pillanat, vajon Persephone harcolni fog a szerelmükért, vagy enged az anyjának, hogy megmentse a világot?

Hades gyűlölte, hogy inkább az utóbbiban hitt.

Tudta, hogy szörnyű a helyzet, és lehetetlen a választás. Ha Demeter valóban szeretné a lányát, akkor soha nem állította volna ilyen választás elé.

Hadesnak ez járt a fejében, miközben az eget fürkészte, és tekintete csillagról csillagra vándorolt. A formák között ott volt Cetus, a tenger szörnye, akit Heracles ölt meg; Auriga, a hős, akit Athena nevelt fel; Aries, az aranygyapjas kos, amelynek gyapja minden élő képes meggyógyítani; és Orion, a vadász, aki szembeszállt Gaiával. De Taurus – az a csillagkép, amelyet az ophiotaurusz halála idején helyeztek az ég közepére a Titanomakhia során – eltűnt.

Hades ezt a bizonyítékot kereste.

Ilias igazat mondott hát, a szörny feltámadt.

Nem mintha nem hitt volna neki, de a szóbeszéd önmagában még nem elég.

– Kibaszott Sors! – mordult fel, és joggal szidta őket. Lachesis, Clotho és Atropos szőtték a szörny újjászületését, noha Hades tudta, csak azért történhetett meg, mert végzett Briareusszal, a hekatonkheirek egyikével, az óriással, akinek száz karja volt, és aki az olümposziak oldalán harcolt a titánok ellen. Hera, a házasság istennője felismerte a lehetőséget, hogy végre bosszút állhat a szörnyön, aki egykor segített Zeusnak megszökni, amikor Hera, Apollo és Athene összeesküdtek ellene.

– *Lelket a lélekért* – mondták a Sors istennői.

Hades mellkasa szúrni kezdett, amikor eszébe jutott, hogyan halt meg Briareus. Nem könnyörgött, nem dühöngött, békésen elfogadta. Talán éppen ez volt benne a legrosszabb, hogy az óriás bízott benne, hogy eljött az ideje, és nem azért kell meghalnia, mert valaki így rendelte.

És amikor Hades megfogta a kezét, és kiemelte a lelkét a testéből – mint egy árnyékot a sötétségből –, már tudta, hogy tettének messzire nyúló következményei lesznek, olyanok, amiket még a Sors istennői sem láthattak előre. Mert ha egyszer Zeus és Briareus fivérei, Gyges és Cottus, megtudják, hogy mit tett, többé nem számíthat a támogatásukra vagy a szövetségükre. Igaz, egyikük sem választaná őt Zeus helyett. Nem ő szabadította ki őket Tartarus sötétjéből. Ennek ellenére egykor ők is az olümposziak oldalán harcoltak a titánok ellen, és segítettek Tartarus mélyére vetni az öreg isteneket. Ez pedig azt jelenti, hogy ha Hades egyszer szembekerül Zeusszal – amire egyre nagyobb az esély, főleg a Persephonéval való eljegyzés után –, akkor biztos lehet benne, hogy a két óriás nem fog mellé állni. És nem is hibáztatná őket.

Mert Hades halállal válaszolt a hűségükre.

A holtak istene elhagyta a mezőt, és a Sohaéjben lévő irodájában öltött testet. Ahogy megjelent, sűrű, nyomasztó csend ereszkedett a helyiségre. Végigpillantott a jelenlévőkön – Ilias, Zofie, Dionysus és... Hermes.

Hades pillantása a fortély istenén állapodott meg, aki hanyagul hátradőlve, mindkét lábát az íróasztalra vetve terpeszkedett Hades székében. Ahogy összetalálkozott a tekintetük, Hermes aranyszínű arcán bűnbánó mosoly futott végig. Hades elhúzta a száját, és kivillantotta a fogait, mire Hermes riadtan talpra ugrott.

– Csak... melegen tartottam a helyed – védekezett.

Hades megvető pillantással foglalt helyet. A szék valóban meleg volt, és ettől csak még szúrósabban nézett a másik istenre.

– Csakis a legjobbat a holtak királyának – vigyorgott Hermes, és már majdnem felült az obszidián íróasztal szélére.

– Ha akár *csak az egyik* farpofád is hozzáér ehhez az asztalhoz, Hermes, lávává változtatom! – közölte Hades fagyos hangon.

– Nem mintha *pucér* lennék – dűnnyögte Hermes.

Hades lesújtó nézéssel felelt.

– Tudod, mit? A kanapé amúgy is sokkal kényelmesebb – morogta Hermes, és leült a karfára.

Hades ezután a többiek – különösen Dionysus – felé fordult. Ő kicsit hátrébb húzódott, mintha szándékosan nem akarna része lenni a csoportnak – és minden bizonnyal nem is akart. Ezúttal feltűnően lezserül öltözött, sötét nadrágot és bézs pulóvert viselt. Vastag fonatait hátrakötötte, karját összefonta a mellkasa előtt. Láthatóan feszült volt, és Hades sejtette, hogy ez nem is annyira a Sohaéjbe való meghívásnak szólt, hanem inkább annak a halandó

nyomozónak, akit Dionysus a klubjában rejtegetett – Ariadne Alexiounak.

Hades kissé meglepődött, hogy Dionysus egyáltalán eljött, bár valószínűleg pusztán a kíváncsisága hajtotta. Az isten kapcsolata mindig is feszült volt az olümposziakkal – főként Hera gyűlölete miatt –, ezért döntött úgy, hogy végre térfelet választ. De Hades nem volt ostoba. Tisztában volt vele, hogy ez nem egyenlő a hűséggel. Csupán annyit jelentett, hogy az örület istene hű önmagához.

– Az ophiotaurusz feltámadt – mondta Hades. – A csillagképe eltűnt az égről.

Nem számított rá, hogy ilyen súlyosak lesznek a szavak, ha ki mondja őket. De mindezt ő idézte elő, így a következmények is őt terhelik majd, ha a lény netán rossz kezekbe kerül.

– Ilias – fordult a szatír felé, aki Zofie mellett állt, és a haja éppoly kunkori volt, mint a homlokából kiálló két szarv. – Mit tudtál meg róla?

– Eddig csak egyetlen észlelés történt – felelte Ilias. – Egy Thebes mellett élő földműves azt állítja, hogy furcsa bögést hallott az éjszaka közepén. Azt hitte, az egyik tehenének van valami baja, de amikor kiment, egy félig bika, félig kígyó lényt látott az állat köré tekeredve. Amikor a lény meglátta, elsiklott a fűben. – Ilias körbepillantott, majd csendesen folytatta: – A tehen nem élte túl.

Pillanatnyi csend telepedett rájuk, majd Hades hozzátette:

– A földműves sem.

Ilias állkapcsa megfeszült.

– Tegnap még semmi baja nem volt.

– Ma meg halott. Tele golyóval.

– Vagyis valaki más is akarja azt a lényt – szólalt meg Dionysus. – Nem meglepő. De vajon ki?

– Ez itt a nagy kérdés.

Hades hosszan nézett a szőlő istenére, nem mintha azt gyanította volna, hogy Dionysusnak köze lenne a földműves halálához. Tudta viszont, hogy éppúgy rajong a szörnyekért, mint Poseidon. Ez volt az egyik oka, hogy inkább maga mellett tartotta, akár még ebben az új, ingatag szövetségben is.

Dionysus résnyire szűkítette a szemét.

– Hogyan támadhatott fel a lény, Hades?

A holtak istenének nem tetszett a vádló hangnem, de ő nem Dionysus volt, és nem akart kibújni a felelősség alól.

– Úgy, hogy megöltem egy halhatatlant.

Dionysus éles vonásai meglágyultak, de nem az együttérzéstől.

Sokkal inkább a döbbenettől.

– A Sors istennőinek a műve – mondta Hades.

– Vagyis azért hívtál minket ide, hogy mi intézkedjünk a tetteid következményeit illetően – morogta Dionysus, akinek minden szavából megvetés áradt. – Tipikus.

– Ne játszd meg magad, Dionysus! – vágott vissza Hades. – Tudom, mennyire kedveled a szörnyeket.

Megpróbálhatta volna megmagyarázni a tettét. Tudta, hogy Dionysus gyűlöli Herát, és már az is mérsékelné a felháborodását, ha csak futólag is megemlítené, hogy az istennőnek is köze van az egészhez.

De igazából nem számított.

Dionysus azért jött el, mert itt akar lenni, és mert meg akarja kaparintani az ophiotauruszt. Ez pedig azt jelenti, hogy keresni fogja. Még akkor is, ha közvetlenül nem akar segíteni Hadesnak.

– Ha ez valóban a Sors istennőinek műve – szólalt meg Zofie –, nem kérdezheted meg őket, hogy mit szöttek?

– Ők is istenek, akárcsak én – felelte Hades. – Éppoly kevésbé avatnak be engem a terveikbe, mint ahogy én őket az enyéimbe.

– De ők a Sors istennői. Nem tudják már előre?

Hades nem válaszolt. Néha értékelte Zofie naivitását, ma éjjel azonban inkább bosszantotta.

A Sors istennőit lehetetlen volt kiismerni. Mint a legtöbb isten esetében, a döntéseik jórészt a hangulatukon múlnak. Lehet, hogy csak azért támasztották fel az ophiotauruszt, hogy kibasszanak vele. De az is lehet, hogy valóban az olümposzaik bukását akarják. Hades nem tudta eldönteni, mint ahogy azt sem, hogy a Sors istennői válsztottak-e egyáltalán oldalt.

Csak egy dolgot tudott biztosan: a sorsot nem lehet elkerülni, legfeljebb elodázní.

– Bármí is a tervük, nekünk is kell, hogy legyen egy sajátunk – mondta végül.

– Nem értem – ráncolta a homlokát Zofie. – Ha a Sors istennői már eldöntötték, mi lesz ennek az egésznek a vége..., akkor mégis mit tervezgetünk?

– A győzelmünket – felelte Hades.

Ez volt minden, amit tehettek. És reménykedhettek, hogy ha a Sors istennői eddig nem is az ő vagy az olümposziak pártját fogták, talán még meggyőzhetőek. De erre csak akkor van esély, ha cselekednek.

Hades mindenki másnál jobban tudta, hogy a három nővér különös örömmel figyeli, amikor az istenek a kezükre játszanak. Főleg, ha közben még szenvednek is.

Rövid csend állt be, mielőtt Dionysus megszólalt:

– Mégis mi az a jóslat, ami miatt ez a lény ennyire veszélyes?

Nem tudhatta, hiszen a titánok elleni háború után született.

– Aki elégeti a beleit, olyan hatalomra tesz szert, amellyel legyőzheti az isteneket – felelte Hermes.

– Biztos, hogy ez a jóslat? – kérdezte Dionysus, és sötét szemöldöke gyanakvóan megemelkedett.

– Lehet, hogy csak egyetlen istent lehet vele legyőzni? – morfondírozott Hermes hangosan, aztán megvonta a vállát. – Talán egy-két szót rosszul értettem.

– Egy-két szót?

– Négyszer éve volt – vágta rá Hermes védekezően. – Próbálj csak meg ennyi idő után is pontosan visszaemlékezni valamire!

– Érdekes, hogy a több ezer éves sérelmeket viszont gond nélkül megjegyzed – jegyezte meg Dionysus.

– Már bánom, hogy segítettem Zeusnak megmenteni az életedet – szisszent fel Hermes.

Néha Hades is hajlamos volt elfeledkezni róla, hogy a két istennek van némi közös múltja, még ha nem is sok. Hermes annak idején segített megmenteni Dionysust. A születése után elvitte, hogy a nysiadok – a Nysa hegyén élő tengeri nimfák – neveljék fel.

– Talán mindenkinek jobb lett volna, ha nem teszed – felelte Dionysus hűvösen.

A fortély istene elsápadt, de mielőtt feszült csend telepedhetett volna rájuk, Hades közbeszólt:

– Ez egy jóslat, Hermes. Egyetlen szó is megváltoztathatja az egész jelentését.

Hermes széttárta a karját.

– Soha nem állítottam, hogy orákulum lennék!

– Akkor meg kell kérdeznünk egyet – mondta Hades.

Lehetséges, hogy a jóslat azóta megváltozott. Vagy nem is létezik. De ahogy az eshetőség felmerült benne, rögtön tudta, hogy ez már

túlságosan is derűlátó gondolat lenne. A Sors istennői nem hozták volna vissza a lényt, ha nem akarnák, hogy valaki az istenek ellen fordítsa az erejét.

– És meg kell találnunk az ophiotauruszt, mielőtt más teszi meg helyettünk!

– De kivel versenyzünk? – kérdezte Dionysus.

– Én Poseidonra és a fattyaira tippelnék – vetette oda Hermes. – Az a rohadék mindig is hataloméhes volt.

Hermes beletrafált, mert Hades fejében is ez járt. Az ophiotaurusz ugyan a szárazföldön is megél, de a vízben érzi igazán jól magát. Poseidon bármikor kapva kapna a lehetőségen, hogy letaszítsa Zeust a trónról – mint ahogy Theseus és Hera is. Hades már tudta, hogy a félisten és a házasság istennője összejátszanak, és erős volt a gyanúja, hogy a tengerek istene is szítja Theseus vágyát az olümposziak megdöntésére. Az, hogy Poseidon tényleg elhitte-e, hogy a fia képes erre, már más kérdés.

Néha Hades elgondolkodott, ki mozgatja a szálakat, és ki csupán sakkfigura a táblán, de egy dolgot biztosan tudott: ha esélyt kap rá, ő fogja a játszmát irányítani.

– Nem hagyhatjuk, hogy a tengerbe meneküljön! – szögezte le.

Az már a bátyja birodalma, és gyakorlatilag elérhetetlen lenne. Poseidon még akkor sem mondana le egy ilyen fegyverről, ha Hades alkut ajánlana neki.

– Akkor feleslegesen jártatjuk itt a szánkat, és vesztegetjük az időt – mondta Dionysus. – Vadászni kéne, nem tárgyalni!

– A probléma csak az, Dionysus, hogy hol kezdjük – felelte Hades, miközben a másikra nézett. – Vagy talán van olyan információd, amit velünk nem osztottál meg?

Dionysus hallgatott.

– Körültekintően kell érdeklődnünk – mondta Ilias. – A fekete-piac már felkapta a hírt. Azok, akik ezeken a csatornákon keresztül mozognak, egyértelműen a te beavatkozásodat várják.

Még hozzá joggal, bár Hades tudta, ez senkit sem fog elrettenteni. A fekete-piac sötét világában kevesen féltek a haragjától, de ő ezt nem is vette sértésnek. Nehéz rettegni a haláltól, ha nap mint nap szembenézel vele. Ugyanakkor ez azt is jelenti, hogy másokkal kell versenyeznie a talán valaha volt egyik legpusztítóbb fegyver megszerzéséért, amit istenek ellen alkottak.

– Akkor talán az én bacchánsnőimnek kellene puhatolózniuk – vetette fel Dionysus, de Hades nem foglalkozott vele, továbbra is Iliast nézte.

– Ptolemeost bízd meg az üggyel, de tartsd rajta a szemed! Ebben az ügyben senkiben sem bízom.

– Úgy tűnik, még bennem sem – jegyezte meg Dionysus.

Hades visszafordította a tekintetét a bor istenére.

– Ne tegyünk úgy, mintha nem tudnánk, hogy már rég kiküldted a bérgyilkosaidat! Nem szoktál engedélyt kérni, te egyszerűen elveszed, amit akarsz.

Dionysus összeszorította az ajkát, majd félrenézett. Hades nem tudta eldönteni, hogy megsértődött, vagy épp jól szórakozik.

– És ha megtaláljuk, mi lesz vele? – kérdezte Zofie. – Megölöd?

Hades nem felelt, mert erre a kérdésre maga sem tudta a választ. Attól függ, mit mond majd az órákulum a lény hatalmáról, bár keltelkedett benne, hogy bárki más, aki az ophiotauruszt keresi, egy pillanatra is elgondolkodna rajta, vajon a jóslat még érvényes-e.

A lénynek vérdíj van a fején, a szívében pedig ketyegő óra.

– Mind elmehettek – mondta Hades.

Készen állt visszatérni az Alvilágba Persephone mellé. Egész éjjel ott lett volna a helye, köré fonódva, a teste melegébe simulva, miután szeretkeztek. Dühítette, hogy nem maradhatott mellette. Még az eljegyzésük éjszakáján is távol volt tőle, és miközben Persephone aludt, ő információkat gyűjtött az ophiotauruszról, valamint próbálta kideríteni, hol rejtőzik Demeter.

Nem akarta baljós előjelenként kezelni ezt az egészet, de tudta, hogy csata vár rá. Mindig is tudta, hogy nem lesz könnyű feleségül vennie Persephonét, főleg úgy, hogy az anyja ellenezte a leghangosabban a frigyüket.

És bár a nyár közepén kavargó hóesés is épp eléggé aggasztotta, Zeus ennél is jobban.

A bátyja az irányítás megszállottja volt, különösen, ha más istenekről volt szó. Beleértve azt is, hogy kivel házasodhatnak össze.

Hades ökölbe szorította a kezét a gondolatra.

Történjék bármi, feleségül fogja venni Persephonét! Mert nélküle nem élet az élet.



2. fejezet

Dionysus

Dionysus elhagyta a Sohaéjt, és visszatért a Bakkheiába, abba a lakosztályba, ahol általában meg szokott szállni, noha Thebes külvárosában saját birtoka is volt. Nem mintha az egyik helyet kényelmesebbnek találta volna a másiknál. Igazából egyiket sem tartotta különösebben otthonosnak. Egyszerűen nem bírta elviselni otthonának a csendjét.

A csend nem nyugtatta meg, csupán hangosabbá és makacsabbá tette a fejében zakatoló gondolatokat.

Még most sem tudott teljesen megszabadulni a szünni nem akaró hangtól, amely azt suttogta, hogy nem tett eleget, és hogy ő maga nem elég jó. De legalább itt el tudta nyomni a zajjal. A mámmal. *Az örülettel.*

Most is lakosztályának csendjéből figyelte a mulatozást, amit ideiglenesen elhagyott a szokásos duhaj társaság, amíg ő a Sohaéjben

járt. Lassan pirkadt, de a klubja nyüzsgött. A zene a lelkében dübörgött, és összezavarta a szívverését.

A sötétségen áthasító lézerek izzadságtól fénylő, kipirult arcokat és érzéken ölelkező párokat meg szeretőket világítottak meg.

A szellőzőkből kiszűrődő veríték dohos szaga és a drogok maró bűze csípte az orrát.

Megszokta már a hangokat, a szagokat és a szexet. Mind a kultusz részévé vált már, amit maga köré épített. A kultuszé, melyet a bachánsnőivel terjesztett városról városa, vérnyomokat hagyva maguk után. És bár ezt az életet már rég maga mögött tudta, Hera örületétől soha nem tudott egészen megszabadulni.

Néha még most is érezte. Finom, alig észrevehető remegés volt, ami végigkúszott a testén. Melegséget hozott, tűszúrásokkal tarkított vibrálást, amitől lehetetlenné vált nyugton maradnia.

Már a gondolatától is remegni kezdtek az ujjai. Ökölbe szorította a kezét, visszatartotta a lélegzetét, hátha el tudja fojtani, mielőtt a gerincén felkúszva az ereibe jut, és újra elragadja. De ahogy megpróbált koncentrálni, meghallott egy hangot a lakosztályon belülről.

Lihegő nyögés volt.

Dionysus elfordult a táncterére néző ablaktól, és belesandított a félhomályba, de senkit sem látott.

A hang egyre ritmusosabbá vált. Most már kopogás is kísérte.

Dionysus átszelte a szobát a bár mögötti tárolószekrény felé. Fülét az ajtóhoz nyomta, amit ugyanolyan fekete bársony borított, mint a falakat. Amikor már biztos volt benne, hogy onnan jönnek a hangok, kinyitotta az ajtót.

Silenus volt odabent, meg egy nő, akit Dionysus nem ismert. A szatír a szekrény egyik oldalának támaszkodott, miközben a nő a csípőjére kulcsolt lábbal lovagolt rajta.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– A kurva életbe! – nyögte Silenus, és mindketten megdermedtek.

– Az istenek verjék meg, apám! – csattant fel Dionysus.

Silenus zihálva felnevetett.

– Ó, Dionysus! Csak te vagy az.

Nem mintha ez lett volna az első alkalom, hogy valamilyen szexuális aktus közben kapja rajta Silenust. A szatír akkor csatlakozott a kultuszához, miután átok sújtotta, hogy örökké vándoroljon. Napokat töltöttek orgiákba merülve, egyaránt adva és kapva a gyönyört – nála ez volt az istenimádat formája. De az évek múltával Dionysus egyre kevésbé akarta így látni azt a férfit, akit apjának tekintett.

Egy határozott mozdulattal becsukta az ajtót, majd leemelt egy borosüveget a bárpultról, és töltött magának egy pohárral. Épp belekortyolt, amikor az ajtó újra kinyílt, és a nő botladozva kilépett.

Megköszöri a torkát, majd a füle mögé simította a haját.

– Nagyon sajnálom, Lord Dionysus. Nem akartam...

– Nincs miért bocsánatot kérned – vágta rá Dionysus gyorsan, anélkül, hogy ránézett volna a nőre. Újra belekortyolt a borba. – Távozz!

A nő fejet hajtott, és kisietett. A folyosó felől éles fénycsík hasított végig a sötéten, mielőtt az ajtó újra becsukódott volna.

A nő után Silenus is előbújt.

– Nem tudtam, hogy visszajöttél – mondta. Dionysus nem fordult felé, de hallotta, ahogy megcsörren a csatja, miközben Silenus visszazárta a nadrágiát.

– Mióta vagy abban a szekrényben?

A szatír elgondolkodott.

– Őszintén szólva... fogalmam sincs.

Dionysus felvonta a szemöldökét, majd a pótapjára pillantott.

– Akkor honnan tudad, hogy egyáltalán elmentem?